

med sin Optræden. Han og Dihmer skal paa forskellig Maade have udæsket Befolkningen.“

„Saa hører jeg nok igen fra Meta en af Dagene,“ sagde Jytte. „For nu har hun da noget at fortælle om.“

Efter et Ophold fortsatte Asmus:

„Du husker maaske, at jeg ogsaa har en Korrespondent derovre — Dihmers tidligere Huslæge. Ham har jeg telefoneret med baade igaar og idag. Det anede mig nemlig, at den Ildebrands-historie vilde faa alvorligere Følger for Dihmer end et Par nedbrændte Længer. Og min Formodning har desværre bekræftet sig.“

„Hvordan bekræftet sig?“ sagde Jytte — hun sad med en Sytraad mellem Hænderne og snoede den nervøst med Fingrene.

„Hans Tilstand er aabenbart betænkelig. Choket har været hans nedbrudte Konstitution for stærkt. De Meddelelser, min Randers-doktor idag har indhentet fra Favsingholm, lyder ret mistrøstende. Dihmer skal allerede have haft flere Afmagtsanfald. Man maa vistnok være forberedt paa, at det bliver Døden denne Gang. Men jeg har min Samvittighed fri. Han var advaret.“

Ved Ordet Døden var der gaaet en Skælven gennem Jytte. Asmus havde set det, og han sagde derfor:

„Rimeligvis vil man komme til at høre Folk udlægge og kommentere Begivenheden paa deres sædvanlige overfladiske Maade. Forklaringen er naturligvis den, at der altid har været et sygt Punkt i Dihmers Hjerne, en Rugeplet for den Forrykthed, som i de sidste Aar har udviklet sig hos ham.“

Sytraaden løb stadig rundt mellem Jyttes Fingre.

„Tænker du ikke paa at tage derover?“ spurgte hun uden at have hørt, hvad han sagde. „Det skulde du gøre, Asmus!“

„Nej,“ sagde Professoren og rystede paa Hovedet.

„Hvorfor ikke? Du har dog før hjulpet ham. Du skulde rejse endnu idag.“

„Det vilde næppe nytte noget. Og jeg tvivler desuden stærkt om, at jeg vilde være velkommen. Det er jo bleven en Slags religiøs Ide hos ham, at man skal opnaa Saligheden ved at knytte sig til sin Skæbne med Inderlighed — „som en Brud til sin Brud-